

LA MIRADA DEL BISBE

Tornem a calar les xarxes

En aquest moment de la nostra família diocesana, sento la necessitat d'adreçar-vos una paraula d'agraïment i d'esperança. L'Església universal ens demana avançar en la fase d'aplicació de la sinodalitat, i ho fa recordant-nos que aquest procés no és només organitzatiu, sinó profundament espiritual: un estil de ser, de pensar, de relacionar-se i de servir l'evangeli de la pau i la cultura de la vida. No volem ser escalfadors de cadira, sinó tots jugadors que saltin al camp dels carrers, pobles i ciutats, a l'encontre de famílies, joves, perifèries, vida social i cultural per anunciar Jesucrist, la bellesa que salva el món.

A la nostra diòcesi hem viscut amb intensitat el procés sinodal, i ara toca fer-ne vida. Per això us convido a tots, preveres i diaques, laics i consagrats, a implicar-nos activament en aquesta etapa d'adequació de mentalitats i estructures, perquè siguin veritablement al servei de la comunió, la participació i la missió, tal com ja hem anat discernint en els nostres espais diocesans i en el treball de l'Horitzó Sant Feliu 2035.

Un punt essencial d'aquesta fase és iniciar amb generositat el camí cap a **les unitats pastorals**, que volen ajudar-nos a sumar, a créixer en espiritualitat i en dinamisme evangelitzador. D'aquesta manera les parròquies, petites o grans, i els arxiprestats, caminaran més plegats i coordinats, compartint i activant carismes, recursos, formació i responsabilitats, i reforçant la identitat catòlica i missionera de cada batejat i de cada comunitat.

Un punt essencial d'aquesta fase és iniciar amb generositat el camí cap a **les unitats pastorals**, que volen ajudar-nos a sumar, a créixer en espiritualitat i en dinamisme evangelitzador. D'aquesta manera les parròquies, petites o grans, i els arxiprestats, caminaran més plegats i coordinats, compartint i activant carismes, recursos, formació i responsabilitats, i reforçant la identitat catòlica i missionera de cada batejat i de cada comunitat.

Ens ajudarà incorporar de manera estable la conversa en l'Esperit, aprenent a escoltar-nos amb sinceritat, discernir junts i acollir allò que l'Esperit vulgui suscitar en el Sant Poble de Déu. Solament així ens podrem ajudar a passar de creients o no creients, a deixebles missioners, testimonis humils, però valents, de qui ha trobat l'amor de Jesucrist i el seu Regne.

Som-hi! deixem-nos sorprendre per la gràcia i caminem units en la diversitat. El Senyor Resuscitat ja està obrint camins nous. Posem-nos en camí amb generositat, deixant que l'hora de

l'amor i la confiança en Déu i en l'Església, siguin el motor de tot. Diguem al Senyor: Perquè tu ho dius, calaré les xarxes (Lc 5,5).

† **Xabier Gómez García**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Xabier a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Els que ploren (II)

Plorem de ràbia, d'odi, d'ira; de vegades, fins i tot, d'enveja, en veure que els nostres enemics se'n surten, reïxen en els seus propòsits i nosaltres no. Voldríem que el malvat patís, que el botxí pagués pels seus delictes, que el mal tractador fos ajusticiat, però no sempre és així. Això ens fa mal a les entranyes.

També plorem de felicitat. Quan assolim el que hem anhelat durant anys, quan es fa realitat un somni, plorem a grat. És un goig plorar així. Els pares ploren quan els fills assoleixen els seus objectius, quan poden emancipar-se del

niu i volar ben lluny. Plorem de pena, perquè se'n van, però també de goig, perquè nosaltres hem estat determinants perquè puguin fer la seva vida, enlairar-se ben amunt. No té sentit castrar aquest sentiment, tampoc dissimular-lo.

L'educació racionalista que hem rebut, especialment els homes de la nostra quinta, ens enfaixa a l'hora d'expressar els nostres sentiments i mirem de fer-nos els forts. Ens han adoctrinat per

contenir-nos. I, per això, ens enfundem dins d'una cuirassa de metall mentre el cor sagna per dins.

La majoria de vegades, justament pel que t'acabo de dir, plorem d'amagat, a porta tancada, lluny dels focus i dels taquígrafs. Ens fa vergonya que els altres ens vegin ensorrats i, més encara, en aquesta societat de triomfadors que exhibeixen els seus èxits a tort i a dret per les xarxes socials.

Plorem quan enterrem el pare o la mare, quan les persones que estíem ens deixen sobtadament o bé quan veiem com la decrepitud esborra, a poc a poc, la lucidesa dels mestres que hem tingut i de qui tant hem après.

Plorar és, molt sovint, la conseqüència directa i immediata d'haver experimentat un fracàs. Plorem quan allò que anhelem no es fa realitat, quan sentim impotència i no podem assolir el desig fonamental.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LA MIRADA DEL OBISPO

Volvamos a echar las redes

En este momento de nuestra familia diocesana, siento la necesidad de dirigiros una palabra de agradecimiento y esperanza. La Iglesia universal nos pide avanzar en la fase de aplicación de la sinodalidad y lo hace recordándonos que este proceso no es solo organizativo, sino profundamente espiritual: un estilo de ser, de pensar, de relacionarse y de servir al evangelio de la paz y a la cultura de la vida. No queremos ser calentadores de banquillo, sino todos jugadores que salten al campo de las calles, pueblos y ciudades, al encuentro de familias, jóvenes, periferias, vida social y cultural, para anunciar a Jesucristo, la belleza que salva al mundo.

En nuestra diócesis hemos vivido con intensidad el proceso sinodal y ahora toca hacerlo vida. Por eso os invito a todos, presbíteros y diáconos, laicos y consagrados, a implicarnos activamente en esta etapa de adecuación de mentalidades y estructuras, para que respondan mejor al servicio de la comunión, la participación y la misión, tal como ya hemos ido discerniendo en nuestros espacios diocesanos y en el trabajo del Horizonte Sant Feliu 2035.

Un punto esencial de esta fase es iniciar con generosidad el camino hacia **las unidades pastorales**, que quieren ayudarnos a sumar, a crecer en espiritualidad y en dinamismo evangelizador. De este modo las parroquias, pequeñas o grandes, y los arciprestazgos, caminarán más juntos y coordinados, compartiendo y activando carismas, recursos, formación y responsabilidades y reforzando la identidad católica y misionera de cada bautizado y de cada comunidad.

Nos ayudará incorporar de manera estable la conversación en el Espíritu, aprendiendo a escucharnos con sinceridad, discernir juntos y acoger aquello que el Espíritu quiera suscitar en el Santo Pueblo de Dios. Solo así podremos ayudarnos a pasar de ser creyentes o no creyentes, a discípulos misioneros, testigos humildes pero valientes de quien ha encontrado el amor de Jesucristo y su Reino.

¡Vamos! Dejémonos sorprender por la gracia y caminemos unidos en la diversidad. El Señor Resucitado ya está abriendo caminos nuevos. Pongámonos en marcha con generosidad, dejando que la hora del amor y la confianza en Dios y en la Iglesia sean el motor de todo. Digamos al Señor: En tu palabra, echaré las redes (Lc 5,5).

† **Xabier Gómez García**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Cop d'ull al directori

«Aquest *Directori de les unitats pastorals* no és només una proposta organitzativa ni un punt d'arribada, sinó una eina al servei d'aquest camí compartit.»

«Encoratgem les comunitats, les parròquies i els arxiprestats a acollir aquest directori.»

«Volem continuar caminant plegats, preveres i laics, amb esperança i fidelitat, perquè l'Església que som pugui respondre als reptes del present i del futur, al servei del poble que Déu ens confia.»

El Consell presbiteral i el Consell pastoral diocesà

BENEFICIS

- Eviten la fragmentació entre parròquies.
- Multipliquen recursos i capacitats.
- Afavoreixen una pastoral més coordinada.
- Augmenten la participació de laics.
- Milloren l'atenció i acompanyament a totes les comunitats.

ÀMBITS DE TREBALL CONJUNT

- Celebracions i litúrgia. Coordinació d'horaris, festes i celebracions comunes.
- Catequesi i formació. Programes unificats, equips més preparats.
- Caritat i acció social. Col·laboració entre Càritas i voluntariat.
- Missió i evangelització. Activitats conjuntes, presència pública, acompanyament.

I ARA, QUÈ FEM?... FINS AL JUNY DEL 2028

- Difondre, sensibilitzar i acompanyar la implementació del directori. Tothom ho hem de sentir nostre.
- Elaboració del mapa de les unitats pastorals.
- Formació dels equips sinodals, referents parroquials, equips ministerials i els nomenaments dels rectors.
- Constitució de les *unitats*.

Directori de les unitats pastorals

Mn. Agustí Pañella,
rector a Cubelles
i Vilanova i la Geltrú

Mn. Genís Sans,
diaca encarregat
de les parròquies
de l'Alt Foix

**Lorena van
den Berg,**
parròquia de Santa
Maria de Cubelles

Xavier Aymerich,
vicari episcopal

A l'arxiprestat del Garraf estem fent camí en l'aplicació de les unitats pastorals. Abans que es plantegés aquesta nova manera d'entendre'ns com a Església, ja hi havia realitats semblants que treballaven coordinadament. Per exemple, les parròquies de Sant Antoni Abat i de Santa Maria de la Geltrú de Vilanova fa anys que es reconeixen com una sola comunitat cristiana, sense perdre la identitat parroquial, amb horaris de celebracions i activitats pastorals coordinats. A Sant Joan Baptista de Vilanova, la Capella de la Mercè a Fondo Somella i Santa Maria de Cubelles també fan camí conjunt. Igualment, les quatre parròquies que acompanya Mn. Fermí Martín al voltant de Ribes tenen una coordinació consolidada des de fa cursos. Els equips ministerials que s'estan creant són una gran riquesa laical al servei de la vida pastoral.

Valorem positivament que les comunitats més petites es reforcin amb l'ajut de les més grans, tant en agents de pastoral com en creativitat i participació a celebracions. Des del Garraf estem convençuts que aquesta és una bona manera de créixer com a Església i afrontar, des de la missió, els reptes actuals amb esperança i compromís compartit.

La Unitat Pastoral de l'Alt Foix és avui un signe viu de comunió i missió al nostre territori. Formada per les parròquies de Santa Maria de Sant Martí Sarroca, Sant Genís de Torrelles de Foix, Santa Maria de Foix i Santa Magdalena de Pontons, des de fa més de set anys camina fent una pastoral de conjunt, tant en les celebracions com en la catequesi de Primera Comunió i Confirmació. El Consell Pastoral, amb representants de totes les parròquies, catequistes, els dos Cossos de Portants del Sant Crist, l'Associació Cívica del Santuari de Foix i diverses entitats col·laboradores, es reuneix regularment per discernir, coordinar i impulsar propostes evangelitzadores. És un espai d'escolta i corresponsabilitat que reflecteix el desig de superar l'aïllament i viure una autèntica comunió. En sintonia amb el *Directori de les unitats pastorals*, volem renovar les estructures posant-les al servei de la cura integral de les persones i centrant-nos en l'Eucaristia. Davant el canvi d'època, assumim la crida a «primerejar, involucrar-nos, acompanyar, fructificar i festejar», arrelats en l'amor de Crist. Cada batejat és protagonista de la missió: junts volem créixer com a deixebles missioners al servei de l'Evangelí.

Viure de prop la creació de les noves unitats pastorals està sent, per a mi, una experiència molt enriquidora i també molt humana. Ho estic vivint amb il·lusió, però també amb preguntes, dubtes i molts aprenentatges, propis de qualsevol procés de canvi que ens demana implicació i confiança.

No és només un canvi d'organització o de maneres de fer. És, sobretot, una invitació a canviar la mirada. A deixar de pensar tant en «la meua parròquia» i començar a sentir-nos part d'una comunitat més gran, amb realitats diferents, ritmes diversos i persones molt valuoses. Aquest pas ens ajuda a compartir recursos, experiències i responsabilitats, i ens recorda que no caminem sols.

Com a laica, m'estic sentint escoltada i corresponsable. Se'ns demana opinió, se'ns convida a participar i a aportar allò que som i el que podem oferir.

El treball en equip és clau, i tot i que a vegades no és senzill, també hi ha molta generositat, respecte i ganes sinceres de fer camí plegats.

Unitats pastorals: Un projecte que ve de lluny. L'any 2003, formant part encara de l'arquebisbat de Barcelona, els arxiprestats de la vicaria del Penedès-Anoia-Garraf van publicar un opuscle titulat *Canvis pastorals i reestructuració parroquial. Visquem el present, preparem el futur*.

Era un projecte anomenat «mapa pastoral» que pretenia «optimitzar esforços donada la gran mobilitat dels diocesans i els progressiu envelliment i disminució dels preveres, alhora que les exigències d'evangelització que no paren de créixer».

Es tractava d'un projecte renovador perquè les parròquies més properes col·laboressin, coordinant celebracions i activitats pastorals, amb més protagonisme dels diaques i dels laics.

Així es va anar elaborant el «mapa», que significativament és pràcticament el mateix que es presenta ara i que es consolida amb el *Directori de les unitats pastorals* del nostre bisbat, una realitat «oficialment» nova però amb un llarg recorregut ja des de fa molts anys a la vicaria del Penedès.

«Us convido a acollir a les parròquies i arxiprestats, on conflueixen totes les formes de vida cristiana i de carismes, aquest horitzó pastoral cap a un futur que només Déu coneix.

Portem-ho al cor i a la pregària cada dia, *cor unum in Deo*. Confiem que el Senyor Ressuscitat ens precedeix i acompanya, que ens sortirà al camí per a corregir o confirmar el rumb.

Que l'adequació de les estructures pastorals i sinodals a la nostra diòcesi contribueixi que Jesucrist sigui conegut i estimat a tot arreu, fent visible el rostre d'una Església sinodal, propera i servidora del Regne de Déu, arrelada en la Paraula, fidel a la Tradició i oberta a l'acció de l'Esperit, com ho va estar la Mare de Déu de Montserrat, l'espill nítid on la nostra Església s'emmiralla».

† Fra Xabier, OP

Tota la informació a:

Versió en
català

Versió en
castellà

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

2. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Dn 9,4b-10 / Sl 78 / Lc 6,36-38]. Sant Lluci, bisbe; santa Genara, mr.; santa Agnès de Praga o de Bohèmia, rel. franciscana.

3. ■ Dimarts [Is 1,10.16-20 / Sl 49 / Mt 23,1-12]. Sant Medir, pagès mr. barceloní; sant Ermenter (o Emeteri) i sant Celdoni (o Celoni), soldats màrtirs a Calahorra; santa Màrcia, vg. i mr.

4. ■ Dimecres [Jr 18,18-20 / Sl 30 / Mt 20,17-28]. Sant Casimir (1458-1484), príncep polonès; sant Lluci I, papa (romà, 253-254) i mr.; sants Nèstor, Eteri, Arcadi, Capitó, bisbes i mrs.

5. ■ Dijous [Jr 17,5-10 / Sl 1 / Lc 16,19-31]. Mare de Déu d'Àfrica; sant Focas, mr.; sant Josep Joan de la Creu, rel. franciscà; santa Olívia, vg. i mr.; sant Luperc, mr.

6. ■ Divendres [Gn 37,3-4.12-13a.17b-28 / Sl 104 / Mt 21,33-43.45-46]. Sant Feliu de Llobregat: Sant Oleguer (†1137), bisbe de Barcelona i de la Tarragona reconquerida; sant Virgili, bisbe; santa Coleta Boylet (†1447), vg. reformadora clarissa.

7. ■ Dissabte [Mi 7,14-15.18-20 / Sl 102 / Lc 15,1-3.11-32]. Santa Perpètua i la seva serventa Felicitat,

màrtirs a Cartago (203); sant Teòfil, bisbe.

8. ■ Diumenge vinent, III de Quaresma (lit. hores: 3a setm.) [Ex 17,3-7 / Sl 94 / Rm 5,1-2.5-8 / Jo 4,5-42 (o bé, més breu: 4,5-15.19b-26.40-42)]. Sant Joan de Déu (1495-1550), rel. portuguès, fund. a Granada de l'Orde Hospitalària (OH), patró dels malalts i dels bombers; santa Aurèlia de Niça, mr.

Diumenge II de Quaresma (A)

COMENTARI

«Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo»

Transfiguració de Crist (1685), de Luca Giordano.
Galeria dels Uffizi, Florència (Itàlia)

El dolor, el sofriment, la mort ens fan por a tots i no els acabem d'entendre. El mateix els passava als apòstols. No podien entendre que Jesús hagués d'anar a Jerusalem a morir. Per això Pere reacciona de forma clara contra l'anunci que els acaba de fer Jesús parlant de la seva mort. Justament avui llegim l'escena de la transfiguració. Els apòstols han d'entendre que el camí de Jesús no acaba en la mort sinó en la felicitat plena: *Senyor, que n'estem de bé, aquí dalt!* Pere es troba a la glòria. Ja no necessita res més. Ni tan sols fer una cabana per a ell i els seus companys. Però la veu del cel diu: *Aquest és el meu Fill, l'estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo.* Pere, tu que no acceptaves les paraules que parlaven de mort, escolta Jesús que és el meu fill estimat i que té paraules de vida eterna. El final serà la felicitat que experimentes ara. Però abans cal donar la vida. *Els alçaren els ulls, i no veieren ningú més sinó Jesús tot sol.* Ja arribarà el moment de gaudir del Senyor ressuscitat però ara és el temps de fer camí cap a Jerusalem, camí que no serà gens fàcil ni per a Jesús ni per als seus deixebles. El mateix veiem en la primera lectura. A Abraham Déu li diu: *Ves-te'n del teu país, del teu clan i de la casa del teu pare cap al país que jo t'indicaré.* Li seria fàcil a Abraham obeir aquesta paraula de Déu? Segur que no: anar no sap cap a on; deixar tota la seva família. I fiar-se de la paraula del Senyor: *Et convertiré en un gran poble i faré gran el teu nom.* Però Abraham es va fiar de Déu i per això ha esdevingut el pare de tots els creients. La recomanació de Pau va també en aquesta línia: *Tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'Evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dona.* El terme final serà: *Ha fet resplendir la llum de la vida i de la immortalitat.* El terme final que tots esperem, el terme final de la Quaresma és la Vida, la Llum, la Resurrecció. Però el camí és la creu, és fiar-nos del Senyor és sofrir tot el que sigui necessari per a portar endavant l'obra de l'Evangeli.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 12,1-4a)

En aquells dies, el Senyor digué a Abram: «Ves-te'n del teu país, del teu clan i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré. Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom, que servirà per beneir. Beneiré els qui et beneixin, però els qui et maleixin, els maleiré. Totes les famílies del país es valdran de tu per beneir-se.» Abram se n'anà tal com el Senyor li havia dit.

► Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 1,8b-10)

Estimat: Tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'Evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dona. Ell ens ha salvat i ens ha cridat a una vocació santa, no perquè les nostres obres ho hagin merescut, sinó per la seva pròpia decisió, per la gràcia que ens havia concedit per Jesucrist abans dels segles, i que ara ha estat revelada amb l'aparició de Jesucrist, el nostre salvador, que ha desposseït la mort del poder que tenia i, amb la bona nova de l'Evangeli, ha fet resplendir la llum de la vida i de la immortalitat.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 17,1-9)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume, els dugué dalt una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells. La seva cara es tornà resplendent com el sol, i els seus vestits, blancs com la llum. També se'ls aparegueren Moisès i Elies, que conversaven amb ell. Pere va dir a Jesús: «Senyor, que n'estem, de bé, aquí dalt! Si voleu, hi faré tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» Encara no havia acabat de dir això quan els cobrí un núvol lluminós, i del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo.» En sentir-ho, els deixebles, esglaiats, es prosternaren de front a terra. Jesús s'acostà, els tocà i els digué: «Aixequen-vos, no tingueu por.» Ells alçaren els ulls i no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol.

Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no diguessin res a ningú d'aquella visió fins que el Fill de l'home no hagués ressuscitat d'entre els morts.

► Lectura del libro del Génesis (Gén 12,1-4a)

En aquellos días, el Señor dijo a Abrán: «Sal de tu tierra, de tu patria, y de la casa de tu padre, hacia la tierra que te mostraré. Haré de ti una gran nación, te bendeciré, haré famoso tu nombre y serás una bendición. Bendeciré a los que te bendigan, maldeciré a los que te maldigan, y en ti serán benditas todas las familias de la tierra». Abrán marchó, como le había dicho el Señor.

► Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

La palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

Los ojos del Señor están puestos en quien lo teme, / en los que esperan su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo. / Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tim 1,8b-10)

Querido hermano: Toma parte en los padecimientos por el Evangelio, según la fuerza de Dios. Él nos salvó y nos llamó con una vocación santa, no por nuestras obras, sino según su designio y según la gracia que nos dio en Cristo Jesús desde antes de los siglos, la cual se ha manifestado ahora por la aparición de nuestro Salvador, Cristo Jesús, que destruyó la muerte e hizo brillar la vida y la inmortalidad por medio del Evangelio.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 17,1-9)

En aquel tiempo, Jesús tomó consigo a Pedro, a Santiago y a su hermano Juan, y subió con ellos aparte a un monte alto. Se transfiguró delante de ellos, y su rostro resplandecía como el sol, y sus vestidos se volvieron blancos como la luz. De repente se les aparecieron Moisés y Elías conversando con él. Pedro, entonces, tomó la palabra y dijo a Jesús: «Señor, ¡qué bueno es que estemos aquí! Si quieres, haré tres tiendas: una para ti, otra para Moisés y otra para Elías». Todavía estaba hablando cuando una nube luminosa los cubrió con su sombra y una voz desde la nube decía: «Este es mi Hijo, el amado, en quien me complazco. Escuchadlo». Al oírlo, los discípulos cayeron de bruces, llenos de espanto. Jesús se acercó y, tocándolos, les dijo: «Levantaos, no temáis». Al alzar los ojos, no vieron a nadie más que a Jesús, solo.

Cuando bajaban del monte, Jesús les mandó: «No contéis a nadie la visión hasta que el Hijo del hombre resucite de entre los muertos».